

[Gustav Pedersen.]

de steder, hvor den ikke er det, skyldes det udelukkende, at man er nået til en sådan solidaritet, at man ikke dør er udsat for arbejdsgivernes overgreb. (Afbrydelse af *Boeck-Hansen*). Det er her, problemet ligger, og her er der grund til at understrege, — det ærede medlem hr. Boeck-Hansen skal nok få forklaring, det ærede medlem behøver ikke at være så forbavset —, at det, der er kernen i sagen, er, at den kasse, som det ærede medlem hr. Sønderup går ind for, er en kasse, hvorigennem arbejdsgiverne deltager i organisationsarbejdet. Man taler om, at det er en kristelig kasse, og man taler om, at det er en landskasse, men man siger ikke et ord om, at arbejdsgivere og arbejdere her står i samme organisation med den overvægt, som arbejdsgiverne nødvendigvis altid vil have i et sådant forhold. Det ser man fuldkommen bort fra, for det er der ingen grund til ud fra det ærede medlem hr. Sønderups taktiske indstilling at tale for meget om. Men der er i høj grad anledning til at undersøge denne side af sagen, når man diskuterer dette spørgsmål. Det er nemlig en misforståelse at tro, at arbejdsgiverne for tid og evighed har afskrevet adgangen til at prøve på at blande sig i, om arbejdere eller funktionærer er organiserede, er i arbejdsløshedskasser eller på anden måde varetager deres interesser.

Dette lovforslag er et eksempel på, at det, man ønsker fra arbejdsgiverside, stadigvæk er at have hånd i hanke med arbejdernes organisationsbestrebelse. Hertil vil man muligvis sige: Ja, men det er et helt ekstraordinært forhold. Men det er ikke rigtigt, der er mange måder, på hvilke arbejdsgiverne også i dag forsøger at blande sig i det spørgsmål, om folk er arbejdsløshedsforsikrede eller ej. Jeg skal nævne nogle eksempler. Et medlem af den arbejdsløshedskasse, som jeg er formand for, en dame, henvendte sig for kort tid siden på centralarbejdsanvisningskontoret her i København for at blive tilmeldt personligt udover den kollektive tilmelding, der finder sted. Hun forklarede, at hun var medlem af en arbejdsløshedskasse. Vedkommende, der ekspederede hende, satte på hendes kort med blyant et H. & K. og et minus. Da hun spurgte vedkommende, hvad det betød, sagde den pågældende, der ekspederede: det betyder, at der er mange arbejdsgivere, som ikke vil have en, der er medlem af en organisation, og derfor er vi nødt til at sætte et minus på kortet.

Det er sket i 1948 — for ganske kort

tid siden! Det er altså ikke alene organisationerne og kasserne, der forfølger. Det er i høj grad arbejdsgiverne, der prøver på at blande sig i, om den pågældende er medlem af en arbejdsløshedskasse eller ej, og unddrager de folk, der er arbejdsløshedsforsikrede, ansættelse — hvis man tør, og hvis man kan.

Jeg kan nævne et andet eksempel. Jeg har her et lille blad, som jeg gerne vil have lov til at citere et ganske kort afsnit af. Det er et blad, der hedder „GULF-reading“. Det er nr. 21 fra august 1948. Bladet er medlemsblad for en underafdeling af noget, der hedder Centralforeningen for danske Funktionærforeninger. I dette blad står der et referat af et delegeretmødes behandling af nogle lovforslag, og det er deraf, jeg gerne vil have lov til at citere følgende:

„Punkt 6 på dagsordenen omhandlede: Forslag til love for en landskreds under C.D.F. til optagelse af enkeltmedlemmer. Her gav formanden følgende redegørelse for baggrunden for forslaget fremkomst: „Der gik ikke ret lang tid efter centralforeningens dannelse, før det stod ledelsen klart, at der var et stort problem for de funktionærer, der var ansat enten, hvor man var for få til at danne en forening, eller hvor f. eks. H. & K. havde kollektivt overenskomst. Der har derfor fra arbejdsgiverforeningen, fællesrepræsentationen og fra de politiske partier været lagt et vist pres på centralforeningen for, at vi skulle optage enkeltmedlemmer.“

Her er altså tale om et referat af formanden for en af de foreninger, som er blevet taget særlig under armen bl. a. af det ærede medlem hr. Carsten Raft. Denne foreningsformand meddeler på sin generalforsamling, at han har været nødt til at arbejde for en udvidelse af sin organisations rammer under et vist pres fra arbejdsgiverforeningen, centralforeningen og de politiske partier. Jeg går ud fra, at hans venner blandt de politiske partier får ham til at opgive, hvem det er, således at mistanken ikke rettes mod nogen, der er uskyldig i dette. Det er muligt, det er måske oven i købet sandsynligt, at den pågældende organisationsformand har sagt noget mere, end han skulle have sagt, eller burde have sagt, men han har ikke dementeret, til trods for at sagen har været til behandling offentligt, og der står altså stærkt og tydeligt i hans tale, at visse arbejdsgiverkredse udøver et vist pres med hensyn til, hvordan rammerne skal være for en del af det organisationsliv, der vokser frem.